

PHẦN 6

Một tháng sau. Vào một buổi chiều. Mỹ Xuyên vùi vĩnh, đòi Khải Minh đưa cô đi một vòng thành phố. Tuy trong lòng không muốn. Nhưng Khải Minh cũng đành phải chiều cô.

Mỹ Xuyên cười nói một cách tự nhiên:

- Chưa lúc nào em thấy thành phố đáng yêu như lúc này.
- Nghĩa là sao?

Ôm eo anh thật chặt, Mỹ Xuyên hơi ngả đầu hẳn lên lưng anh:

- Được anh chở đi như thế này thật là hạnh phúc.

Khải Minh lắc đầu:

- Chuyện bình thường thôi mà em. Nếu muốn thì anh chở cho đi.

Mỹ Xuyên cười thật tươi:

- Anh nói thật chứ!

Anh chưa biết nói dối bao giờ.

Lại nép đầu lên lưng anh Mỹ Xuyên nói vui:

- Vậy thì hạnh phúc lắm rồi. Em cảm ơn anh.

Khải Minh bật cười:

- Chuyện nhỏ như thế này cần gì phải cảm ơn anh chứ.
- Đi được một lúc Khải Minh nói với cô:

Mình vào quán uống nước nghe em.

Mỹ Xuyên gạt đầu một cách ngoan ngoãn:

- Vâng! Em cũng đang khát lắm đây.

Khải Minh dắt Mỹ Xuyên vào quán nước thật sang trọng đi bên anh vào quán mặt cô thật tươi tắn:

Anh thường vào lắm hả?

- Cũng đôi ba lần. Em uống gì?

Nắm tay anh, cô nói một cách dễ dãi:

- Anh cho gì thì em uống vậy.

Khải Minh nói đùa:

- Trà đường!

Bật cười Mỹ Xuyên gật đầu:

- Cũng được!

Nhưng Khải Minh ấn cô ngồi xuống, tự anh đi vào tận chủ quầy nói gì đó mới đi ra:

- Em thấy này thế nào?

Mỹ Xuyên phóng tầm mắt nhìn khắp phòng rồi gật đầu bảo:

Rộng rãi, thoáng mát, hợp vệ sinh. Nói chung là tốt.

- Cô bé mang nước ra Khải Minh lịch sự khuấy đều cho cô rồi nói:

- Vậy thì uống đi. Xem chất lượng ở đây thế nào?

Hớp một ngụm, nhắm nháp cô gật đầu nhận xét một cách sành điệu:

- Ngon lắm! từ vị đến nước của nó cũng tuyệt vời!

Khải Minh cười thật tươi:

- Cảm ơn về lời khen của em đó.

- Hử! Sao anh lại cảm ơn em là thế nào?

Quán này là do anh hùn vốn với một người bạn.

Trố mắt nhìn anh, Mỹ Xuyên mấp má đôi môi:

- Thật sao?

- Đâu có đùa làm gì?

- Lâu chưa vậy anh?

- Vài tháng thôi!

Nhìn lại một lần nữa, Mỹ Xuyên trầm trồ:

Cũng đông khách dữ đó chứ!

Khải Minh nhìn Mỹ Xuyên hỏi như thăm dò:

- Hôm nay! thấy Lam Tuyền hình như không được vui.

Mỹ Xuyên trong lòng không vui khi nghe Khải Minh nhắc đến chị mình:

- Bà ấy thì vậy thôi. Ra đường là thế. Nhưng về đến nhà thì mặt ủ mày ê thế đấy.

Khải Minh nhận xét:

- Cô ấy có tâm sự chẳng?

- Hừ, có tâm sự gì chứ. Chị luôn đi chơi với anh Lập Thanh đó mà.

Vừa nói Mỹ Xuyên vừa ngẫm để ý đến sắc mặt của anh. Khải Minh hơi chau mày:

- Đi với Lập Thanh ư?

Mỹ Xuyên vờ vô tư.

- Anh có biết Lập Thanh không. Anh ta là con của ông Lập Tân, người giàu có nhất nhì thành phố đó.

- Anh...

Mà anh cũng có thể không biết Lập Thanh.

Anh ấy du học nước ngoài mới về thôi.

- Vậy hả?

Mỹ Xuyên đánh vào tâm lý của anh, cô vờ chép miệng:

Chị hai em cũng thật kỹ tính. Chọn đúng người đúng nơi để gửi gắm tim mình.

Khải Minh hơi chồm lên:

- Em nói gì vậy?

Vẫn giữ thái độ vô tư, Mỹ Xuyên nói:

Chị hai và anh Lập Thanh thân nhau lắm.

Dường như họ đã tin xa hơn cả tính bạn.

- Vậy sao?

Mỹ Xuyên nói luôn:

Xem ra cha mẹ em cũng rất ưng ý về anh. Vậy còn em thì sao?

Mở mắt nhìn anh Mỹ Xuyên hỏi:

Anh hỏi em vậy là sao?

Anh muốn biết ý kiến của em đây.

- Tay xoay ly nước Mỹ Xuyên gật gù:

- Lập Thanh cũng là người tốt.

Giàu có lại có địa vị trong xã hội. Chị em chọn đúng mẫu người lí tưởng rồi.

Chợt Mỹ Xuyên nghe tiếng thở dài của anh.

Anh ta có đúng là mẫu người lí tưởng như em nói không. Anh chỉ sợ chị hai em khổ đấy.

- Lắc đầu, Mỹ Xuyên nói một cách chắc chắn:

- Có lẽ là không đâu. Vì theo như em biết thì, anh Lập Thanh là người hiền lành. Chớ không xấu đâu.

- Em chẳng nghe câu “tri nhân, tri diện bất tri tâm” sao?

- Em có nghe, nhưng mà em tin rằng anh ấy sẽ đem lại hạnh phúc cho chị hai em:

Thoáng buồn, Khải Minh hỏi:

- Thật vậy sao?

- Dĩ nhiên rồi.

Diệu Nguyên từ ngoài đi vào. Thấy Khải Minh cô bước lại gần hơn:

Anh Khải Minh!

Nhận ra Diệu Nguyên, Khải Minh đứng lên, anh vui vẻ cởi mở hơn:

- Diệu Nguyên, em cũng đến đây ủng hộ anh sao?

Diệu Nguyên cười một cách tự nhiên. Cô gật đầu:

- Vâng, gì chứ ủng hộ anh thì em đâu thể làm ngơ.

Chìa tay mời cô, Khải Minh nói một câu rất thân tình:

- Ngồi đây với anh đi!

Và Diệu Nguyên cũng rất tự nhiên, cô ngồi xuống cạnh anh, cô nói vui:

- Em đâu có ngờ anh lại về đây. Em định đến giúp chị Lan Anh thôi!

Khải Minh gật gù:

- Em tốt thật. Anh cảm ơn em nhé!

Cười cười nhìn anh, Diệu Nguyên nói.

- Có gì đâu, miễn anh trả công cho em xứng đáng là được rồi.

Mỹ Xuyên rất tức giận hai người. Họ làm như không có sự tồn tại của cô vậy.

Mỹ Xuyên đứng lên nắm cánh tay của Khải Minh.

- Anh ơi! Em muốn về!

Diệu Nguyên nháy mắt với Lan Anh, liền sau đó, Lan Anh kêu lên:

- Chết rồi, anh Khải Minh ơi!

Khải Minh giật mình đứng lên, bước lại quỳ nước:

- Gì vậy em?

Lan Anh vờ hỏi hả:

-Em quên một chuyện quan trọng rồi. Anh lại ngồi đây tính tiền giúp em nhé!

- Em đi đâu!

- Em phải ra đây một chút!

- Nhưng..

Lan Anh vờ rồi rích:

Nhưng nhị gì nữa. Chuyện của anh không quan trọng bằng chuyện này đâu.

Khải Minh nhìn Mỹ Xuyên ngập ngừng:

- Anh xin lỗi, em thấy đó. Anh đang bận!

Mỹ Xuyên đâu phải là đứa ngu khờ gì mà không biết cô vui về một cách không ngờ:

- Dù gì em cũng rảnh, em chờ anh, anh hãy tự nhiên đi nhé!

Khải Minh ngần ngại:

- Hay anh đón taxi cho em về nghe!

Mỹ Xuyên lắc đầu cô nói giọng nũng nịu:

- Không đâu, em có thể chờ anh được mà.

Khải Minh cảm thấy khó xử nên nói:

- Vậy làm phiền em quá!

Mỹ Xuyên chu môi, cô nũng nịu:

- Anh lại khách sáo với em vậy sao? Em không thấy gì là phiền phức cả.

- Vậy cũng được em ngồi đây chơi nhé!

Nhưng Mỹ Xuyên đi theo anh đến quày nước:

- Em có thể phụ anh mà.

Diệu Nguyên rất lấy làm lạ. Chẳng hiểu sao anh ấy lại có thể chiều chuộng cô ta đến như vậy?

Lan Anh kéo Diệu Nguyên ra ngoài:

- Thật ra chuyện này là thế nào hả nhỏ?

Diệu Nguyên lắc đầu:

- Ai mà biết được.

Lan Anh hơi bực mình. Cô nhận xét:

- Con nhỏ ấy mình thấy khó chịu vô cùng. Chẳng chịu không thấu. Lạm gì mà nó đeo..sát anh .Mình vậy?

Diệu Nguyên sẵn giọng:

- Tại gì anh ấy cũng thích người ta , thế thôi.

Lan Anh nhận xét:

- Mình không tin anh Khải Minh có thể yêu cô ấy được.

Diệu Nguyên ngạc nhiên:

- Sao vậy? Cô ấy cũng là con một ông chủ lớn đấy.

Lan Anh lắc đầu:

- Vậy thì sao chứ cô ta đâu có đảng hoàng gì? Con gái mà chơi chung với đám con trai, còn nhậu say sỉn nữa chứ!

Diệu Nguyên trố mắt nhìn bạn:

- Ôi, có chuyện ấy sao?

- Có chứ sao không. Cô ta chơi xả láng luôn.

- Đến nỗi phải cầm chiếc xe nữa đó!

- Ủa, sao mi biết cô ta đến như vậy?

- Phẩy tay, Lan Anh nói:

- Ôi chuyện này làm sao mà che giấu ai được. Có một hôm cô ta điện đến tìm anh hai để mượn tiền.

- Mượn tiền ư?

- Ừ, số tiền đến hai mươi triệu luôn!

Diệu Nguyên giật mình:

- Hai mươi triệu!

- Đúng vậy. Nghe đâu cô ta cầm xe để đi bạn bè nhậu đó nha!

Diệu Nguyên kêu lên:

- Trời đất! Vậy mà anh Khải Minh vẫn cho mượn!

Lan Anh thở dài:

Anh ấy thì mi phải biết chứ, anh rất hào phóng. Và lại...

- Còn chuyện gì nữa vậy.

- Vá lại lúc ấy ảnh đang đeo đuổi Lam Tuyên.

Nghe nhắc đến Lam Tuyên, Diệu Nguyên xoa tay:

Nhưng Lam Tuyên đâu có yêu anh ấy.

Lan Anh lắc đầu:

- Chuyện này thì mình không biết. Thật ra anh ấy yêu ai thì cũng chẳng ai biết được. Dĩ mình rất phiền về vấn đề này đó.

Diệu Nguyên thở dài, giọng cô thật buồn:

- Thật ra, yêu một người thật đau khổ mi ạ!

Lan Anh rất hiểu bạn, cô mím môi hứa hẹn:

- Mi đừng có buồn ta tin sẽ có một ngày nào đó anh Minh sẽ sáng mắt ra vì con nhỏ đó.

Diệu Nguyên thở dài:

- Cám ơn mi đã có lời khuyên, nhưng ta cũng không bỏ cuộc đâu.

Nắm tay bạn xiết mạnh, Lan Anh kéo vào:

- Hãy cố gắng mà chờ đi Diệu Nguyên! Vào với ta nhé!

Hai người quay trở lại, Khải Minh mừng lắm:

- Em trở lại rồi hả?

- Vâng!

- Vậy thì anh đi đây!

Lan Anh lại nói:

- Anh đưa cô bạn về rồi anh ghé lại đây chút nha!

Khải Minh gật đầu:

- Ủ anh sẽ ghé:

Mỹ Xuyên kinh mắt nhìn Diệu Nguyên.

Nhưng Diệu Nguyên vờ quay đi nơi khác không thèm nhìn lại.

Sáng hôm sau, đến nơi làm việc. Diệu Nguyên đã thấy Lam Tuyền ở đó rồi.
Cô lên tiếng:

- Chà, tranh thủ dữ luôn nha!

Lam Tuyền nhoẻn miệng cười:

- Ngày mai giám đốc cần bảng hợp đồng này rồi!

- Mi chăm chỉ thật nha. Hèn gì ai cũng quý mến.

Lườm bạn, Lam Tuyền hất mặt:

- Sao hả? Muốn nhờ cậy gì đây?

Diệu Nguyên xua tay:

- Làm gì có, sao hỏi vậy?

Lam Tuyền cười cười:

- Vì mi có bao giờ mà khen ta đâu.

- Sao không, ta vẫn khen mi đó mà.

- Được rồi, chiều ta sẽ cho mi ly nước.

Diệu Nguyên cười lí nhí:

- Nè, mi hứa đó nha!

- Ta hứa!

Nhưng chọn quán thì mi để ta ưu tiên chọn chứ.

- Ừ, cũng được!

Rồi hai người bắt tay vào việc. Tuấn Sang tình cờ nghe được câu chuyện. Anh mỉm cười rồi bước về phòng mình.

- Được một chút thì Khải Minh đến. Lam Tuyền lên tiếng:

- Chào anh!

Khải Minh cũng gật đầu:

- Chào hai cô!

Diệu Nguyên chủ động hỏi:

- Anh đến tìm em hay là Lam Tuyền.

- Cả hai!

Lam Tuyền nhìn anh:

- Có chuyện gì sao anh?

Khải Minh cười cười, rồi móc trong túi ra hai tấm thiệp hồng. Diệu Nguyên kêu lên thất vọng:

- Đám cưới của anh sao? Lam Tuyền cũng thoáng chút ngạc nhiên:

- Nhanh vậy à!

Thái độ thản nhiên của Lam Tuyền có gì đó làm cho anh nhoi nhói đau. Nghĩa là cô ấy không hề có tình cảm với mình trong khi Diệu Nguyên còn ngỡ ngàng thì anh nói:

- Đám cưới. Nhưng là đám cưới của Khải Giao em anh.

Diệu Nguyên lấy thiệp hồng, cô mở ra mắt cô ánh lên niềm vui:

- Em gái anh lấy chồng ư?

Khải Minh gật đầu:

Hôm ấy là em đến dự nhé!

Diệu Nguyên sốt sắng:

- Dĩ nhiên rồi:

Lam Tuyền nhìn anh, Khải Minh lại nói:

- Đám cưới không có tổ chức ở nhà, mà là ở nhà hàng thôi. Diệu Nguyên vui trở lại, cô ví von:

Thời buổi này ít ai đãi ở nhà lắm. Chà hôm ấy chắc là vui lắm đây!

Lam Tuyên trêu bạn:

- Này, đám cưới người ta mà xem ra mi vui đến vậy sao?
- Phải mình sẽ chúc phúc cho tân lang, tân nương chứ.
- Hừm! Mi xem ra náo nức dữ rồi đó.

Diệu Nguyên nhìn Khải Minh cô phụng phịu:

- Mi nói vậy anh Khải Minh sẽ cười mình cho coi:

Khải Minh cũng cười theo:

- Anh đâu có đám cưới em bởi anh sợ em giận mà không đến đó chứ.

Lam Tuyên nói vô:

- Hôm ấy mi là nhân vật rất nhiều người để ý lắm.

Diệu Nguyên đỏ mặt vì mắc cỡ.

- Ôi, sao mi lại nói vậy.

- Chứ còn sao nữa? Hôm ấy gia đình anh Minh sẽ hỏi người yêu của anh là cô nào.

Diệu Nguyên vờ hỏi:

- Vậy rồi sao?
- Thì anh sẽ chỉ là mi đó!

Diệu Nguyên kêu lên:

- Ôi...

Lam Tuyên đùa dai:

- Thế là mi sẽ bị bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về mình.

Khải Minh cũng cười theo:

- Em đùa làm gì, Diệu Nguyên ngại không đi thì sao?

Lam Tuyên dọa:

- Nhỏ ấy mà không đi, nhỏ mắt cơ hội dành Diệu Nguyên cố dẫn xúc động cô ngân ngứ.

- Dù thế nào thì em cũng đi chứ!

Lam Tuyên lại chọc:

- Thấy chưa, em biết nó đâu nở từ chối, dịp này hiếm có này.

Diệu Nguyên then đỏ mặt, cô đánh vào má bạn:

- Nhỏ này...

Cả ba cùng cười. Nhưng thật ra Diệu Nguyên cũng không hiểu trong lòng anh đang nghĩ gì nữa.

Buổi tối, Lam Tuyên bỗng nhiên thấy Mỹ Xuyên sửa soạn thật đẹp. Nó chuẩn bị rất chu đáo nữa:

- Em định đi đâu vậy Mỹ Xuyên hơi nhướng mày, Mỹ Xuyên lạnh lùng báo:

- Tôi đi đâu, có cần thưa với chị không?

Nghe buồn trong lòng. Nhưng Lam Tuyên vẫn cố dẫn lòng:

- Chị quan tâm đến em thôi mà.

- Ai cần chứ! Chị bênh vực người ngoài chứ quan tâm gì đến tôi mà nói.

- Tròn mắt nhìn em, Lam Tuyên ngạc nhiên:

- Sao em nói kỳ vậy?

- Không phải hay sao? Chị biết là tôi yêu Khải Minh: Nhưng chị thì lại có tình vun đắp cho Diệu Nguyên:

Lắc đầu, Lanm Tuyên khuyên:

- Em đừng có hiểu lầm như vậy, yêu ai đó thuộc quyền của anh ấy. Đâu ai có thể ép buộc mà được.

- Cười mỉa mai, Mỹ Xuyên gật gù:

- Xem ra chị cũng phải, nhưng tôi nói cho chị biết, tôi nhất định giành Khải Minh cho bằng được.

Thở dài, Lam Tuyền cảm thấy lo. Nếu Khải Minh chịu cưới em thì có gì phải lo. Nhưng cô chỉ sợ sự việc đi ngược lại mà thôi:

Nếu Khải Minh yêu và chọn em đó là việc tốt mà thôi:

Hất mặt một cách kên kiệu, Mỹ Xuyên nói:

- Chị hãy mở to mắt mà nhìn đi nhé.

Nói xong, Mỹ Xuyên nện gót giày quay đi. Lam Tuyền ngẩn ra nhìn em. Cô không chấp nhận cách ăn mặc của em nhưng cũng không tiện nói ra. Và có nói nó lại bảo mình nhiều chuyện hoặc là cù lần mà thôi.

- Định bước vào phòng thì bà Vạn Phúc đã lên tiếng:

Hai đứa nói chuyện gì vậy. Lam Tuyền cười với mẹ rồi nói:

- Mỹ Xuyên đi dự đám cưới em của Khải Minh.

Bà Vạn Phúc có phần dụi dàng hơn. Bà hỏi:

- Vậy còn con, không đi à?

Lam Tuyền đáp lí nhí:

- Dạ í, nhưng buổi sáng mai mẹ ạ!

- Nó mời giờ con sao?

- Vâng ạ!

- Vậy còn Mỹ Xuyên? Có lẽ ảnh mượn nó tiếp khách giúp.

Bà Vạn Phúc nắm tay kéo Lam Tuyền vào phòng mình:

- Con vào đây nói cho mẹ nghe xem:

- Chuyện gì vậy mẹ?

Nè, con nói cho mẹ biết thằng Khải Minh có yêu Mỹ Xuyên không?

- Thật là khó trả lời. Nhưng ánh mắt bà đang nhìn mình như chờ đợi, nên Lam Tuyền đáp lại:

- Con cũng không biết. Nhưng hai người cũng thân nhau lắm mẹ ạ!

Bà Vạn Phúc vùi lằm, bà nhìn Lam Tuyền gợi ý:

- Nếu vậy thì con cũng nên cố gắng giúp em.

- Giúp chuyện gì mẹ?

- Thì chuyện nó với Khải Minh đó.

Biết từ chối sẽ làm cho bà giận. Nên Lam Tuyền đành phải gật đầu:

- Vâng, con biết rồi mẹ:

- Nè, dù sao thằng Minh nó rất nể con mà phải không?

- Vâng!

- Vậy là mẹ an tâm rồi!

Lam Tuyền đứng lên:

- Con dọn cơm mẹ ăn nhé!

- Bà xoa tay:

- Thử chờ chút đi, xem cha con có về không đã.

Lam Tuyền đứng một mình nơi lan can rất lâu. Cô chẳng hiểu lòng mình nghĩ gì nữa. Rất nao nao buồn.

- Điện thoại reo Lam Tuyền bước vào phòng:

- Alô! Lam Tuyền...

- Cha đây con!

Lam Tuyền mừng rỡ:

- Cha đang ở đâu?

- Đang ở công ty của ông Lập Tân.

Lam Tuyền ngạc nhiên:

- Sao cha lại ở đó?

- À cha đang bàn công việc làm ăn. Con với mẹ ăn cơm trước, đừng chờ cha nhé.

- Vậy chừng nào cha mới về?

- Có thể là khuya lắm thôi nghe.

- Vâng!

Lam Tuyền cúp máy. Cô thần thờ hết mấy phút khi nghe cha mình bảo rằng ở nhà của Lập Thanh.

Lam Tuyền biết ông giao thiệp rất rộng trong giới làm ăn. Nhưng cô lại không thể giúp gì được cho ông.

- Có tiếng chuông gọi cửa. Lam Tuyền chạy xuống. Vừa mở cửa cô đã giật mình khi thấy Lập Thanh:

- Là anh à?

Lập Thanh hơi nghiêng anh hỏi cô:

- Không hoan nghênh anh đến sao?

Nhìn đồng hồ, Lam Tuyền lắc đầu:

Nhưng giờ này cũng đâu sớm nữa.

- Mới bảy giờ rưỡi mà em!

Ngó anh Lam Tuyền lại hỏi:

- Anh tìm tôi có chuyện gì không?

- Mình đi vòng vòng thành phố được không?

- Nhưng...

Lập Thanh nhìn cô bằng ánh mắt rất vui:

- Anh sẽ nói cho em nghe chuyện này!

- Quan trọng không anh?

Lập Thanh gật gù:

- Quan trọng chứ.

Lam Tuyền đề nghị:

- Hay chúng ta lên sân thượng nói chuyện cũng được.

- Sợ cô lại giận nên Lập Thanh gật đầu đồng ý vậy.

Một lát sau hai người đã có mặt trên sân thượng. Sân thượng về đêm rất mát mẻ, Lam Tuyền chỉ Lập Thanh:

- Anh ngồi xuống đó đi!

- Đặt hai ly nước xuống bàn, Lam Tuyền hỏi:

Dường như cha tôi ở bên ấy.

Lập Thanh gật gù:

- Đúng vậy.

Lam Tuyền hơi ngập ngừng:

- Chẳng hiểu sao cha tôi lại sang bên ấy.

- Họ bàn chuyện làm ăn:

- VẬY à! Thế còn anh, anh muốn nói gì với tôi.

Lập Thanh thật khó vào đề bởi nghe giọng nói ngang ngang của cô làm anh phải đề phòng:

- Em có vui để nghe anh nói hay không?

Lam Tuyền nhìn anh chẳng hiểu thái độ gì cả:

- Thì anh nói đi, tôi có biết gì đâu mà vui hay buồn?

Lập Thanh nói vời cô:

- Lam Tuyền nè, tình cảm của anh đối với em như thế nào chắc là em biết rồi chứ?

Nhìn Lập Thanh, Lam Tuyền hỏi lại:

Hôm nay anh đến là hỏi chuyện ấy sao?

- Em có thể trả lời anh chứ!

Lam Tuyền thở dài:

- Chuyện này xin anh hãy cho tôi một thời gian nữa nhé!

- Anh sẽ chờ dù bất cứ bao lâu:

- Suốt đời được không?

Lập Thanh nói đùa:

- Chồng dà anh vẫn chờ em mà..

Lam Tuyên cảm thấy vui vui:

- Xạo vừa vừa thôi.

- Anh nói thật lòng đó.

Hơi nghênh mặt lên, Lam Tuyên hỏi anh một câu:

- Em có gì làm anh phải như thế chứ!

Lập Thanh nói mà chẳng cần suy nghĩ:

- Dĩ nhiên là phải có rồi, có mới làm cho anh phải điêu đứng.

Nghênh mặt lên, Lam Tuyên hỏi nhỏ:

- Nghĩa là sao? Sao mà anh điêu đứng hả?

Nhìn sâu vào đôi mắt của cô, Lập Thanh tha thiết nói:

- Vì ánh mắt, vì nụ cười này nó hợp hết hồn của anh đó mà.

Lam Tuyên nói đùa:

- Thế rồi anh có ngày không ngủ, đêm quên ăn không vậy?

- Hừ.

Lam Tuyên thấy mặt anh nhăn nhó cô không nén được cười:

- Có vậy thật hả? Hèn chi...

- Gì mà hèn chi?

- Hèn chi anh ốm lắm đó.

Lập Thanh thấy cô vui vẻ nên nói đùa:

- Thật ra anh nhớ em đến làm việc không nổi luôn đó.

Lam Tuyên bật cười khanh khách, cô lắc đầu:

- Người dung nước lã mà thương nhớ gì!

Lập Thanh than thở:

- Vậy mà anh thương anh nhớ mới chết chứ.

Lam Tuyên vờ quay mặt đi.

- Tự nhiên cái thương nhớ người ta hà.

Lập Thanh chống chế.

- Tại em chứ sao? Làm cho người ta phải ra ngẩn vào ngơ đó thôi.

Lam Tuyên đứng lên, cô vờ nói:

- Vậy thì thôi, anh đừng thương nhớ gì nữa.

Lập Thanh cũng đứng lên theo:

- Đôi lúc anh cũng thử làm rồi. Nhưng không được em ạ! Chẳng hiểu sao hình ảnh của em nó cứ chập chờn trong anh mãi.

Lam Tuyên nhìn anh bằng ánh mắt long lanh vì xúc động:

- Lối tỏ tình của anh khiến cho người ta không muốn cũng phải xiêu lòng.

Lập Thanh nói nhanh:

- Nói vậy có nghĩa là em đã chấp nhận tình cảm của anh rồi phải không?

- Hông dám đâu.

- Dám đại đi mà em!

Lam Tuyên lắc đầu:

- Đây là chuyện cả đời. Đâu thể bừa bãi hứa trước anh.

- Thế em còn nghi ngờ anh điều gì nữa?

Thở dài, Lam Tuyên tâm sự..

Mình gặp nhau mới thời gian quá ít mà anh mình đã hiểu nhau thế nào? Chúng ta cần phải có thời gian anh ạ!

Lập Thanh nhìn cô gật đầu:

- Sao cũng được em chấp nhận anh là được rồi.

- Xem đồng hồ, Lam Tuyên giục:

- Khuya rồi anh, em còn phải ngủ, mai đi làm.

Lập Thanh quyến luyến từ giã cô ra về. Với anh bấy nhiêu cũng đủ vui rồi.

Suốt một ngày ở bên nhà người bạn thân là bà Bạch Tuyết. Bà Vạn Phúc chưa biết trả lời sao với ông Đức Long, một người giàu sụ ở đây mà chưa vợ, ông ngỏ lời cưới Lam Tuyền làm vợ, đề trừ đi số nợ mà bà đang thiếu.

Thấy bà do dự nên bà Bạch Tuyết xen vào:

- Bà còn do dự làm gì nữa, ông ấy để mắt đến con gái mình là mai phước lắm rồi.

Bà Vạn Phúc thở dài tư lự.

- Biết đâu con mình nó lại từ chối thì sao?

Bà Bạch Tuyết phẩy tay:

- Chị nói vậy sao được làm con là phải biết vâng lời cha mẹ chứ.

- Đành là vậy Nhưng đây là hạnh phúc của đời của nó mà.

Ông Đức Long xen vào:

- Bà đừng lo, tôi nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho cô Lam Tuyền. Tôi sẽ trừ nợ và còn sẽ tặng riêng cho bà một trăm triệu đồng.

Bà Vạn Phúc kêu lên:

- Hả, một trăm triệu đồng ư?

Bà Bạch Tuyết kêu lên:

- Trời ơi! Con số không nhỏ đâu. Vậy bà còn do dự điều gì nữa chứ!

Bà Vạn Phúc gật gù:

- Để tôi tính lại xem.

Bà Bạch Tuyết chống cằm nhìn bạn giục:

- Gật đầu cho rồi còn suy nghĩ gì nữa.

Bà Vạn Phúc nghe nói đến một trăm triệu trong lòng cũng nghe phân vân, bà nói:

- Để tôi về thương lượng với ông nhà xem sao?

Ông Đức Long cũng nói thêm:

- Tôi sẽ tổ chức một đám cưới thật linh đình, mọi chi phí đám gái tôi sẽ chi tất luôn.

Bà Bạch Tuyết kêu lên:

- Trời ơi! Gả con gái mà sướng vậy sao rất tiếc tôi không có con gái.

Bà Vạn Phúc không còn suy tính gì nữa. Bà gật mạnh đầu:

- Được rồi, coi như tôi hứa rồi đó.

Bà Bạch Tuyết lại nói vào:

- Kiểu này còn hơn là bà gả cho việt kiều nữa đấy.

- Được rồi bà đừng làm cho tôi nôn nao đến như vậy.

Ông Đức Long tỏ ý đắc thắng:

- Cưới được con gái bà rồi. Tôi không để cho cô ấy đi làm vất vả đâu, cô ấy chỉ làm mỗi việc đếm tiền và cất tiền mà thôi.

Bà Bạch Tuyết nhìn bạn ngưỡng mộ:

- Bà thật tốt số đấy! Người ta mong mỗi cả cổ cũng không có được.

Bà Vạn Phúc đứng lên, từ giã ra về, trong lòng bà đang phát phới niềm vui. Bà phải tìm cách gì để nói cho ông gật đầu đồng ý mới thôi.

Lát sau, về đến nhà. Chỉ có Lam Tuyên ra mở cửa:

- Mẹ về rồi!

- Ủ, cha chưa về sao con? Lam Tuyên ôm cánh tay mẹ, hai mẹ con cùng bước vào nhà:

- Cha gọi điện về là tối nay về khuya lắm.

- Gỡ tay cô ra, bà thở dài:

- Lại về khuya nữa.

- Con dọn cơm mẹ ăn nhé?

Bà thờ dài lắc đầu.

- Thôi đi!

Lam Tuyền phụng phịu:

- Hôm nay con làm nhiều món ăn ngon mà không ai ăn đi.

- Hà, còn Mỹ Xuyên đâu?

- Từ chiều giờ con có thấy nó đâu.

Bà lại cắn nhằn:

- Con nhỏ này lại đi hoang nữa hay sao?

Lam Tuyền hơi khựng lại, cô nói với mẹ:

- Hay là gọi điện cho mẹ, để mẹ gọi nó về.

Bà gật đồng ý:

- Vậy cũng được.

Nhưng Lam Tuyền gọi mãi mà không tìm được Mỹ Xuyên, cô cắn nhằn:

- Nó không mở máy mẹ ạ. Lòng bà thêm lo:

- Con nhỏ này dở chung vậy sao?

Lam Tuyền sợ mẹ lại lo nên cô vội nói:

- Có lẽ nó không mở máy vì sợ các bạn gọi phá nó.

- Con đừng có bênh vực nó.

Lam Tuyền hơi ngạc nhiên về thái độ của mẹ mình. Nhưng cô chưa dám hỏi, thì bà nhẹ giọng hơn:

-Thôi con có thể vào nghỉ đi mẹ đi tắm đây!

Lam Tuyền bước theo bà, cô lại hỏi:

- Mẹ không ăn cơm sao mẹ?

Quay lại nhìn bà Vạn lắc đầu:

- Mẹ mệt lắm, nên không muốn ăn đâu:

- Mẹ giận Mỹ Xuyên ư?

- Nó làm cho mẹ bực mình đấy, nó không hiểu đâu.

Lam Tuyên xoa dịu bà bằng cách cô tìm lời an ủi bà:

Mỹ Xuyên về là con bảo nó sang phòng mẹ để xin lỗi mẹ.

Bà nhìn Lam Tuyên chột hỏi:

- Thế con có thể như Mỹ Xuyên làm buồn lòng mẹ không?

Lam Tuyên ôm vai mẹ cô nũng nịu.

- Con hứa sẽ không bao giờ làm cho cả mẹ cả cha buồn lòng.

Bà chớp lấy ngay thời cơ:

- Con nói thật chứ?

- Dạ thật!

Bà vuốt ve mái tóc cô:

- Con gái ngoan lắm. Mỹ Xuyên phải có một phần của con hay quá!

- Em con còn nhỏ mà mẹ. Rồi đây nó sẽ biết nghe lời mẹ mà thôi.

Nhìn cô trên trán, bà Vạn Phúc không ngờ Lam Tuyên lại có ý như vậy. Một tình cảm len nhẹ vào lòng bà:

- Nếu mẹ gặp khó khăn con có thể giúp mẹ không?

Lam Tuyên lo lắng:

- Có chuyện gì sao mẹ?

- À không đâu, thôi con vào nghỉ đi nhé!

Lam Tuyên vẫn còn đứng tần ngần nhìn bà:

- Mẹ không sao thật chứ?

Bà Vạn Phúc lắc đầu:

- Mẹ không sao đâu, con về phòng mình đi.

Sợ mẹ lại phiền nên Lam Tuyền bước về phòng.

- Cô cũng vẫn không khỏi ngạc nhiên về thái độ của mẹ hôm nay. Mẹ có phần quan tâm đến mình nhiều